

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמת
אילן שלמה בן עזיזה
מעמודי החסד של שובה ישראל פריז
שנפטר לבית עולמו
ת.נ.צ.ב.ה

ג' שנים ש"ב:
יח כסלו

ספר הזוהר

רלד לשנה אחת:
יז שבט

אבל סמוך לימות המשיח ישלט החלון הזה בפוכב הזה על העולם, ועל פן ישלטו חיות רעות על העולם, ויתחדשו מינים רבים זה אחר זה, וישראל יהיו בצרה. וכשידחקו בתוך חשכת הגלות, אז הקדוש ברוך הוא יאיר להם את אור היום, ויקבלו המלכות קדושים עליהם, ויתבטל המלכות מידם של העמים עובדי כוכבים, וישלטו עליהם ישראל, ויתקיים והיה אור הלבנה וגו'.

ואז יפתח החלון השביעי בכל העולם, וכוכבו הוא הפוכב של יעקב, וזהו שאמר בלעם, דרוך פוכב מיעקב. והפוכב הזה יאיר (ארבעה ימים וארבעה לילות) ארבעים יום (וארבעים לילה). וכשיתגלה מלך המשיח ויתפנסו למלך המשיח כל העמים של העולם, אז יתקיים הפסוק שפתוב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד. פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נתן זמרות בלילה. הפסוק הזה פרושהו ונתבאר, אבל עשי! עושי היה צריך להיות! מה זה עשי? אלא שם האלוה הוא שם כליל שגראה הוא ובית דינו. זהו שם שלם שכולל זכר ונקבה: א"ל ו"ה, ומשום כך עשי.

נתן זמרות בלילה, משום שזהו שמשבח תמיד אל המלך שהשלום שלו, כמו שהמנורה לא שוקט תמיד לקבל אור השמחה העליונה מרב השמחה שלו, ולכן נתן זמרות בלילה.

כך אותם פוכבים שמאירים ברכיע, כלם מודים ומשבחים לקדוש-ברוך-הוא בכל אותו זמן שנראים ברכיע, משום

אבל סמוך ליומי משיחא, ישלוט האי חלונא, בהאי פכבא, על עלמא. ועל דא ישלטון חיון ומרעין בישיין על עלמא, ויתחדתון זינין בישיין, דא בתר דא, וישראל יהון בעאקו. וכד יתדחקון גו חשוכא דגלותא, פדין ינהר לון קדשא בריך הוא נהירו דיממא, ויקבלון מלכותא קדישי עליהם, ויתבטל מלכותא מידא דעממין עובדי כוכבים, וישלטון עליהו ישראל, ויתקיים (ישעיה ל) והיה אור הלבנה וגו'.

וכדין חלונא שביעאה יתפתח בכל עלמא, וככבא דיליה איהו ככבא דיעקב, והאי איהו דקאמר בלעם, (במדבר כד) דרוך פכב מיעקב, וככבא דא יהא נהיר (נ"א ד' יומין וד' לילות) ארבעין יומין. (וארבעין לילות) וכד יתגלי מלפא משיחא, ויתפנשו לגבי מלפא משיחא כל עמין דעלמא, פדין יתקיים קרא דכתיב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד.

פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נתן זמירות בלילה. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל עושי, עושי מיבעי ליה, מאן עושי. אלא שמא דאלוה שמא כליל איהו דאתחזי הוא ובי דיניה. דא שמא שלים איהו, דכליל דכר ונקבא: א"ל ו"ה ובגיני כך עושי.

נתן זמירות בלילה, בגין דדא איהו דקא משבחת תדיר לגבי מלפא דשלמא דיליה, פגוונא דבוצינא דלא שכיך תדיר, בגין לקבלא נהורא חדוה עלאה, מסגיאות (ד קע"ג ע"א) חדוה דיליה. ועל דא נתן זמירות בלילה.

כך אינון פכביא דקא מנהרין ברכיעא, פלהו אודאן ומשבחן לקודשא

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמת
אילן שלמה בן עזיזה
מעמודי החסד של שובה ישראל פריז
שנפטר לבית עולמו
ת.נ.צ.ב.ה

ג' שנים ש"ב:
י"ט כסלו

ספר הזוהר

רלו
לשנה אחת:
י"ז שבט

כמו זה ישראל למטה לא יכולים להתיחד עם רבונם עד שדוחים אותו הצד האחר מהם, ונותנים לו חלק במה שיתעסק, ואחר כך הם מתקרבים לרבונם, ולא נמצא מקטרג למעלה ולמטה.

ואם תאמר, מילא למטה, אבל למעלה מה הקטרוג שם? אלא למעלה, משום שהיא רוח טמאה והם רוחות קדושות, עד שמשלחים רוח טמאה מביניהם לא יכולים לקרב אל רבונם, שהרי קדושה בתוך טמאה לא מתערבות לעולמים. וכן כמו זה ישראל למטה לא מתערבים באמות עובדי כוכבים ומזלות של העולם. ושני צדדים, עליונים ותחתונים, כשרוצים לקרב למלך הקדוש, דוחים אותה החוצה. וכן כשנכנס הלילה, ומלאכים קדושים עליונים כשמתדדים שורות שורות לקרב (לשבת) לרבונם, דוחים את אותו צד החוצה בראשונה, ואחר כך נכנסים לקדוש. (ועל זה כשנכנס הלילה, כל רוחות רעות ומינים רעים ורוחות טמאה נדחות לחוץ, ושמי המלך נכנסים לתוך הקדוש).

למלך שהיו לו אבנים יקרות בתבה אחת חקוקה בהיכלו, ואותו מלך היה חכם, וכדי שלא יתקרב כל מי שרוצה לאותה תבה של אבנים יקרות ומרגליות של שם, נטל בתכמתו נחש חזק אחד וכרך אותו סביב אותה תבה. כל מי שרוצה להושיט ידו לתבה, הרי הנחש קופץ עליו והורגו. אהוב אחד היה למלך. אמר לו המלך, כל פעם שאתה רוצה להכניס ולהשתמש בתבה, תעשה כך וכך לאותו נחש, ותפתח את

בגוונא דא ישראל לתתא, לא יכלין לאתיחדא במאריהון, עד דדחיין לה הוא סטרא אחרא מנייהו, ויהבי לה חולקא במה דאתעסקת, ולבתר, אינון מתקרבי לגבי מאריהון, ולא אשתכח מקטרגא עילא ותתא.

ואי תימא תינח לתתא, אבל לעילא מאי קטרוגא תמן. אלא לעילא, בגין דאיהו רוח מסאבא, ואינון רוחין קדישין, עד דמשדרי רוחא מסאבא מביניהו, לא יכלין לקרבא לגבי מאריהון, דהא קדשא גו מסאבא, לא מתערב לעלמין. וכן בגוונא דא, ישראל לתתא, לא מתערבין באומין עובדי כוכבים ומזלות דעלמא. ותרין סטרין, עלאין ותתאין, פד בעיין לקרבא לגבי מלפא קדישא, דחייין לה לבר.

וער דא, פד עייל ליליא, ומלאכין קדישין עלאין, פד מסתדרן שורין שורין לקרבא (נ"א לשבתא) לגבי מאריהון, דחייין ליה לה הוא סטרא לבר בקדמיתא, ולבתר עאלין בקודשא. (נ"א ועל דא, פד עייל ליליא כל רוחין בישין וינין בישין ורוחי מסאבי אתדחיין לבר ושמי מלפא עיילין לגו קדשא).

למלכא, דהוו ליה אבנין יקירין בחד תיבותא, מתגלפא בקוסטרוי. וההוא מלפא הוה חפים. בגין דלא יתקרב כל מאן דבעי, לגבי ההוא תיבותא דאבנין יקירן ומרגלן דתמן, נטל בחכמתיה, חד חוץ תקיפא, ופריף ליה סתריניה דההוא תיבותא, כל מאן דבעי לאושטא ידיה לגבי תיבותא, הא חוץ דליג עליה, וקטיל ליה.

חד רחימא הוה ליה למלפא, אמר ליה מלפא, פל זמנא דאת בעי לאעלא ולאשתמשא בתיבותא, תעביד כך וכך לגבי ההוא חוץ, ותפתח תיבותא, ותשמש

ותפתח תיבותא, ותשמש

לימוד הזוהר הקדוש יהיה מוקדש
לעילוי נשמת
אילן שלמה בן עזיזה
מעמודי החסד של שובה ישראל פריז
שנפטרה לבית עולמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לשנה אחת:
יז שבט

תרומה - קע"ג ע"א

ג' שנים-ש"ב:
יט כסלו

התבה ותשתמש בגנזים שלי. כף
הקדוש ברוך הוא כרף נחש סביב
הקדשה, באים מלאכים עליונים
לתוך הקדשה - הרי הנחש שם,
ופותדים להטמא בו. (ואם תאמר, זה
כלם אש, ואש לא מקבלת טמאה)

בא וראה, כתוב (תהלים קד) עשה
מלאכיו רוחות משרתיו אש להט.
עשה מלאכיו רוחות - אלו
המלאכים שעומדים בחוץ.
משרתיו אש להט - אלו מלאכים
שעומדים בפנים. הוא רוח
טמאה, והם רוח. רוח עם רוח לא
נכנסות זו בזו. רוח טמאה ברוח
קדשה לא מתערבות זו בזו.
ומשום כף אותם שנקראו רוח לא
יכולים להפגס לפנים משום
אותה רוח טמאה. אותם שבפנים
הם אש, ואותה אש דוחה את
אותה רוח טמאה שלא נכנסת
לפנים. ומשום כף הכל דוחים את
הטמאה החוצה שלא תתערב
עמם, ולכן המלאכים העליונים
משבחים את הקדוש ברוך הוא
אחר שדוחים את הטמאה
החוצה.

שרש אשמורות הן בלילה כנגד
שלוש מחנות שחלקים לשבח
את הקדוש ברוך הוא, כמו
שנתבאר. ועל זה זה הרבון של
כלם, הוא נר (בגור) דוד שלא שוכף
לעולמים, אלא תמיד מודה
ומשבח את המלך העליון, ועל
זה (איוב לה) נתן זמרות בלילה.
דבר אחר ולא אמר איה אלוה
עשי - כמו שנאמר, משום שהרי
האדם נכלל ממעלה וממטה,
ונעשה כמו שהוא גוף משני
צדדים, מתוף זכר ונקבה. אף כף
הרוח, הרוח פלולה מתוף זכר
ונקבה, ועל הסוד הזה מתתקן
אדם בחקיקותיו בגוף וברוח,
ומשום שהוא פלול בסוד זה
ובמעשה זה כמו שנתבאר, לכן

בגניזין דילי. כף קדשא בריך הוא, כריך הויא
סחריניה דקדשא, אתאן מלאכין עלאין
לאעלא גו קדשא, הא הויא תמן, ודחלי
לאסתאבא ביה. (ואי תימא זה אכולהו אשא, ואשא לא מקבלא
מסאבא).

תא חזי, פתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות
משרתיו אש לזהט, עושה מלאכיו
רוחות, אלין מלאכין דקיימין לבר. משרתיו
אש להט, אלין מלאכין דקיימין לגו, איהו
רוחא מסאבו, ואינון רוח. רוח ברוח לא עייל
דא בדא. רוח מסאבו ברוח קדשא לא
ע"ב) אתערבי דא בדא. ובגין כף אינון דאקרון
רוח, לא יכלין לאעלא לגו, בגין ההוא רוחא
מסאבו. אינון דלגו, אינון אש, וההוא אש
דחי לההוא מסאבו דלא עייל לגו. ובגין כף
פלא דחייין ליה לבר למסאבו, דלא יתערב
בהדיהו. ועל דא, מלאכי עלאי קא משבחון
ליה לקודשא בריך הוא, בטר דדחייין ליה
למסאבו לבר.

תלת אשמורות אינון בלילה, לקבליהון תלת
משריין, דקא מתפלגי לשבחא לקודשא
בריך הוא, כמה דאתמר. ועל דא האי רבון
דכלהו, איהו נר (נ"א כינור) דדוד דלא שכיף
לעלמין, אלא תדיר אודי ומשבח ליה למלכא
עלאה, ועל דא (איוב לה) נותן זמירות בלילה.
דבר אחר, ולא אמר איה אלוה עושי, כמה
דאתמר, בגין דהא מעילא ומתתא
אתפליל בר נש, ואתעביד, כמה דאיהו גופא
מתרין סטריין, מגו דכר ונוקבא, אוף הכי
רוחא. רוח איהו כליל, מגו דכר ונוקבא. ועל
רזא דנא אתתקן בר נש בגליפוי, בגופא
ורוחא. ובגין דאיהו כליל ברזא דא, ובעובדא
דא, כמה דאתמר, על דא (ודאי) פתיב, (בראשית א)